

смътния глухъ шумъ на улицата. Високи четирикатни дворци се редѣха отъ дветѣ страни на широкитѣ улици. Иваница любопитно разглеждаше рисункитѣ, мозаикитѣ и плочкитѣ отъ скъпи метали и емайлъ, които покриваха стенитѣ имъ. Когато преминаха площада Таурусъ, Теофилъ му посочи високата колона, която се издигаше посрѣдата му и каза:

— Виждашъ ли сребърната статуя най-горе? Тя е на Теодосий Велики.

Цѣлиятъ площадъ бѣ пълненъ съ търговци, които високо хвалѣха стокитѣ си.

Едри руснаци предлагаха кожи, восъкъ, хайверъ, соль и кехлибаръ, синеоки славяни викаха ценитѣ на свинитѣ, биволитѣ и конетѣ си, халдейци разпразяха за чудния вкусъ, който добиватъ ястията съ тѣхнитѣ подправки, българи се надпреварваха съ тѣхъ да предлагатъ ленъ, солена риба и медъ. Следъ това минаха край пророческата колона, която бѣше широка три лакти и висока петдесетъ стѣпки. Вътре имаше тѣсна извита стѣлбичка, която водѣше чакъ до горе. Качиха се. Когато стѣпиха върху площадката на върха, Иваница побледнѣ, поразенъ отъ невѣроятното видение, което се разпилаше подъ ючитѣ му. Далече на югъ се виеше гъвкавия брѣгъ на Хризополисъ — златния градъ. Срещу него се протѣгаше Богоспасния градъ. Помежду имъ искрѣше среброто на Босфора. На западъ огненото чело на слънцето потѣваше въ Мраморно море срѣдъ огроменъ пожаръ отъ теменужени и оранжеви пламъци.

— Закъснѣхме... Едва ли днесъ ще видимъ Света София, — пошепна Теофилъ и погледна другаря си.

Иваница все още гледаше прехласнатъ безкрайната гора отъ колони, кубета, дворци, звѣнарници и обелиски. Отъ Света София до Златната врата се опѣваше дълга пѣстра змия — Мезийската улица. Въ дъното на Златния рогъ се издигаше величествената снага на Фанара. Като тънка черна ивица изглеждаха отъ далече якитѣ стени, които опасваха опромения градъ. Върху площадкитѣ на бойницитѣ горѣха вече първитѣ свѣтли точки на огньоветѣ.

Внезапно Иваница се извърна къмъ северъ. Нѣщо звъ-